

но. Азъ дадохъ на капрадинътъ нѣкои и други наставления и тоя си часъ отидохъ при командантинътъ.

Сжмваше вече. Азъ хвжрчѣхъ изъ улицата, когато чухъ, че ма викатъ. Азъ са запрѣхъ.

— Кадѣ отивашъ? ма попита Иванъ Игнатичъ, като ма настигаше. — Иванъ Кузмичъ са намира на батерията и проводи ма да ви викамъ. Пугачовъ дойде.

— А замина ли Мария Ивановна? попитахъ азъ съ растрѣперанно сърце.

— Не замина, отговори Иванъ Игнатичъ. — Пжтътъ камъ Оренбургъ е отрѣзанъ и крѣпостъта е обиколена. Лошаво е, Петаръ Андрѣевичъ!

Ние отидохме на батерията, която са намираше на високо мѣсто, направено отъ самата природа и укрѣпено съ плѣтъ. Тамъ са бѣха вече сжбрале сичките жители изъ крѣпостъга. Гарнизонътъ са бѣше нарѣдилъ на котѣло; а топътъ бѣха довлѣкле тамъ още отъ вечеръта. Командантинътъ са расхождаше предъ своята малка войска. Приближаванието на опасностъта вжодушевливаше стариятъ войникъ съ необикновена бодрость. По полето, на недалечно разстояние отъ крѣпостъта, са расхождаха около 20 ѣздача на конете си. Виждаше са, че тие бѣха казаки, но между тѣхъ имаше и башкирци, които можѣха да са распознаватъ твжрде лесно по калпаците, — тие калпаки бѣха отъ рисова кожа, — и по щитовете. Командантинътъ обиколи сичката войска, като говорѣше на солдатете: «Е, момчета, да положимъ днеска главите си за нашата майка царица и да докажеме на сичкиятъ свѣтъ, че ние сме юнаци и че сме са клѣле!» Солдатете изказаха желанието си довольно силно. Швабрийнъ стоѣше до мене и опулено глѣдаше на неприятельтъ. Хората, които са расхождаха по по-